

УДК 342

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2025.6.64>

МИХАЛЬСЬКА Ю. Б.

**ПРАВОВА ПРИРОДА СУДОВОГО КОНТРОЛЮ ЗА ВИКОНАННЯМ СУДОВИХ
РІШЕНЬ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ****THE LEGAL NATURE OF JUDICIAL CONTROL OVER THE ENFORCEMENT
OF COURT DECISIONS: A THEORETICAL AND LEGAL PERSPECTIVE**

У статті досліджено правову природу судового контролю за виконанням судових рішень крізь призму категорії публічно-владних повноважень суду. Розкрито співвідношення понять «публічна влада», «державна влада», «публічна адміністрація» та «публічно-владні повноваження», що дозволило визначити місце судової влади у системі публічної влади та обґрунтувати її самостійний публічно-владний характер. Проаналізовано доктринальні підходи до визначення сутності публічно-владних повноважень і виокремлено їх основні ознаки: похідність від публічного інтересу, імперативність, наявність дискреційного елемента та забезпеченість державним примусом. Встановлено, що зазначені ознаки повною мірою властиві й судовій владі, хоча реалізуються у специфічній процесуальній формі.

Особливу увагу приділено співвідношенню адміністративного та судового розсуду, а також з'ясуванню особливостей здійснення судом публічно-владних повноважень після ухвалення судового рішення. Обґрунтовано, що повноваження суду не припиняються із завершенням розгляду справи, а за наявності визначених законом підстав трансформуються у контрольні повноваження, спрямовані на забезпечення реального виконання судового рішення. На підставі системного аналізу положень статті 129-1 Конституції України, практики Конституційного Суду України та наукових підходів до розуміння судової влади доведено, що контроль за виконанням судових рішень є конституційно визначеним напрямом реалізації судової влади та невід'ємною складовою ефективного судового захисту.

Проаналізовано наукові підходи до визначення правової природи судового контролю та обґрунтовано доцільність його розгляду не лише як процесуального інституту або функції судової влади, а насамперед як форми реалізації публічно-владних повноважень суду. Визначено відмінності судового контролю від адміністративного контролю, зокрема за суб'єктним складом, метою здійснення та процесуальною формою реалізації. Доведено, що судовий контроль має власну адміністративно-правову природу, яка поєднує загальні ознаки публічно-владної діяльності зі специфічними гарантіями судової форми здійснення влади.

Сформульовано авторське визначення судового контролю за виконанням судових рішень як форми реалізації публічно-владних повноважень суду, спрямованої на забезпечення обов'язковості та реальне виконання судового рішення. Запропонований підхід розширює теоретичне розуміння судового контролю, дозволяє обґрунтувати його належність до предмета адміністративного права та створює концептуальне підґрунтя для подальших досліджень адміністративно-правового механізму забезпечення виконання судових рішень.

Ключові слова: *судовий контроль; виконання судових рішень; судова влада; публічна влада; публічно-владні повноваження; адміністративне право.*

The article examines the legal nature of judicial control over the enforcement of court decisions through the lens of the court's public-authority powers. It clarifies the relationship between the concepts of "public power", "state power", "public

administration”, and “public-authority powers”, thereby determining the place of judicial power within the broader system of public power and substantiating its autonomous public-authority character. The article analyses doctrinal approaches to the essence of public-authority powers and identifies their principal features: derivation from the public interest, imperative character, the presence of a discretionary element, and enforceability through state coercion. It is established that these features are fully inherent in judicial power, although they are exercised through a specific procedural form.

Particular attention is paid to the relationship between administrative and judicial discretion, as well as to the specific features of the exercise of public-authority powers by courts after a court decision has been delivered. It is argued that the court’s powers do not cease upon completion of the proceedings; rather, where the grounds prescribed by law are present, they are transformed into supervisory powers aimed at securing the effective enforcement of the court decision. On the basis of a systemic analysis of Article 129-1 of the Constitution of Ukraine, the case law of the Constitutional Court of Ukraine, and scholarly approaches to the understanding of judicial power, it is demonstrated that control over the enforcement of court decisions constitutes a constitutionally defined area of judicial activity and an integral component of effective judicial protection.

The article reviews scholarly approaches to the legal nature of judicial control and substantiates the need to regard it not merely as a procedural institution or a function of judicial power, but primarily as a form of exercising the court’s public-authority powers. The distinctions between judicial control and administrative control are identified, in particular with regard to their subjects, purposes, and procedural forms of implementation. It is established that judicial control possesses a distinct administrative-law nature, combining the general features of public-authority activity with the specific safeguards inherent in the judicial exercise of public power.

The author proposes a definition of judicial control over the enforcement of court decisions as a form of exercising the court’s public-authority powers aimed at ensuring the binding force and effective enforcement of a court decision. The proposed approach broadens the theoretical understanding of judicial control, substantiates its inclusion within the subject matter of administrative law, and provides a conceptual foundation for further research into the administrative-law mechanism for ensuring the enforcement of court decisions.

Key words: *judicial control; enforcement of court decisions; judicial power; public power; public-authority powers; administrative law.*

Вступ. Ефективність судового захисту визначається не лише законністю й обґрунтованістю судового рішення, а й його своєчасним та повним виконанням. Невиконане судове рішення не забезпечує фактичного поновлення порушеного права, унаслідок чого судовий захист набуває формального характеру. Саме тому контроль суду за реалізацією ухваленого ним владного припису є необхідною складовою механізму забезпечення обов’язковості та реального виконання судових рішень.

Водночас правова природа такого контролю залишається дискусійною. У юридичній доктрині його розглядають як функцію судової влади, форму здійснення правосуддя, окремий процесуальний інститут або різновид контрольної діяльності. Проте зазначені підходи не завжди повною мірою розкривають конституційно-правове джерело контрольних повноважень суду та їх співвідношення з категоріями публічної влади, публічного інтересу, владного розсуду й державного примусу.

З огляду на це судовий контроль за виконанням судових рішень доцільно досліджувати крізь призму публічно-владних повноважень суду. Такий підхід дає змогу визначити місце судового контролю в системі реалізації судової влади, з’ясувати межі повноважень суду після ухвалення рішення та відмежувати цей інститут від адміністративного контролю, притаманного діяльності органів виконавчої влади.

Постановка завдання. Метою статті є визначення правової природи судового контролю за виконанням судових рішень як форми реалізації публічно-владних повноважень суду, з’ясування його місця в системі судової влади та відмежування від адміністративного контролю, що здійснюється органами виконавчої влади.

Методологічну основу дослідження становить сукупність загальнонаукових і спеціальних-юридичних методів. Діалектичний метод використано для з'ясування взаємозв'язку судової влади, публічно-владних повноважень і судового контролю, а також трансформації повноважень суду після ухвалення рішення. За допомогою системно-структурного методу визначено місце судового контролю в системі форм реалізації публічної влади. Формально-юридичний метод застосовано під час аналізу положень Конституції України та інших нормативно-правових актів, що регулюють обов'язковість і виконання судових рішень. Порівняльно-правовий метод дав змогу відмежувати судовий контроль від адміністративного контролю та зіставити судову й адміністративну дискрецію. Методи аналізу, синтезу та узагальнення використано для опрацювання доктринальних підходів, виокремлення ознак публічно-владних повноважень і формулювання авторського визначення судового контролю за виконанням судових рішень.

Результати дослідження. Категорія «публічна влада» є ширшою за категорію «державна влада» та виступає родовим поняттям щодо останньої. У вітчизняній юридичній науці публічну владу традиційно розуміють як здатність уповноважених суспільством суб'єктів – народу, держави в особі її органів та територіальних громад в особі органів місцевого самоврядування – приймати обов'язкові до виконання рішення й забезпечувати їх реалізацію, за потреби спираючись на державний примус. Юридична енциклопедія за редакцією Ю. С. Шемшученка визначає державну владу як різновид публічної влади, що реалізується державою та її органами [1]. Отже, державна влада є лише одним із видів публічної влади поряд із владою територіальних громад.

І. Куян справедливо зазначає, що публічність влади полягає у її здійсненні від імені та в інтересах усього суспільства, а не окремих посадових осіб [2]. Саме ця ознака дозволяє віднести судову владу до різновидів публічної влади, адже суд, ухвалюючи рішення, реалізує делеговані суспільством владні повноваження, а судові рішення постановляються «іменем України» відповідно до статті 129-1 Конституції України.

У доктрині адміністративного права категорія публічної влади нерідко розкривається через поняття публічної адміністрації. На думку В. Б. Авер'янова, публічна адміністрація охоплює органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, які забезпечують виконання законів і здійснюють публічно-управлінські функції [3; 4]. Водночас ці поняття не є тотожними: публічна адміністрація становить лише інституційний прояв виконавчої гілки публічної влади, тоді як сама публічна влада охоплює також законодавчу та судову владу. Саме визнання суду самостійним носієм публічної влади є передумовою висновку про публічно-владну природу судового контролю.

Для цілей цього дослідження публічна влада розглядається як здатність уповноважених законом суб'єктів приймати обов'язкові до виконання рішення та забезпечувати їх реалізацію, використовуючи у разі потреби механізми державного примусу. Похідною від цієї категорії є публічно-владні повноваження – юридично закріплені можливості владного суб'єкта здійснювати обов'язковий владний вплив на інших учасників правовідносин. На відміну від суб'єктивного права приватної особи, такі повноваження поєднують право і обов'язок: їх реалізація є не дискреційним вибором, а юридичним обов'язком суб'єкта владних повноважень за наявності визначених законом підстав.

Аналіз доктрини адміністративного права дає підстави виокремити кілька основних ознак публічно-владних повноважень.

По-перше, похідність від публічного інтересу. Публічно-владне повноваження встановлюється не для задоволення приватного інтересу його носія, а для реалізації суспільного інтересу – забезпечення правопорядку, захисту прав людини та належного функціонування державних інститутів. Як зазначають Ю. П. Битяк, В. М. Гарашук та В. В. Зуй, такі повноваження є похідними від компетенції, визначеної законом, і можуть реалізовуватися лише в межах та у спосіб, встановлених законодавством [5]. Це повною мірою стосується й суду, який здійснює свої повноваження не у власних інтересах, а з метою захисту порушених прав.

По-друге, імперативність. Рішення, прийняте в межах публічно-владного повноваження, є обов'язковим для адресата незалежно від його волевиявлення. Щодо судової влади ця ознака проявляється найбільшою мірою, оскільки судові рішення після набрання законної сили є обов'язковим для всіх фізичних і юридичних осіб, органів державної влади та органів місцевого самоврядування на всій території України.

По-третє, наявність дискреції. Реалізація публічно-владних повноважень передбачає певний простір для розсуду в межах, визначених законом. Відповідно до Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи № R(80)2, дискреційним є повноваження, яке дозволяє обирати між кількома

юридично допустимими рішеннями залежно від конкретних обставин [6]. Якщо дискреція органів виконавчої влади має переважно управлінський характер, то судова дискреція пов'язана насамперед із оцінкою доказів, тлумаченням норм права та вибором способу їх застосування.

По-четверте, забезпеченість державним примусом. Як зазначає Т. О. Коломоєць, ефективність публічно-владних повноважень забезпечується можливістю застосування державного примусу [7]. Для судового контролю ця ознака має принципове значення, адже саме можливість застосування заходів процесуального примусу забезпечує реальне виконання судових рішень і відрізняє судовий контроль від декларативних форм судового реагування.

Заслугує на окрему увагу співвідношення судової дискреції з дискрецією органів публічної адміністрації, оскільки саме тут найчастіше виникає методологічна плутанина.

В. С. Стефанюк обґрунтовано розмежовує адміністративний розсуд як елемент повноважень суб'єкта, чий рішення є об'єктом судового контролю, і судовий розсуд як інструмент здійснення такого контролю [8]. Якщо адміністративний розсуд перевіряється судом на предмет дотримання меж наданої компетенції, то судовий розсуд полягає в оцінці доказів, тлумаченні норм права та вирішенні питань, необхідних для здійснення контролю. Обидва види дискреції є проявами публічно-владних повноважень, однак належать різним суб'єктам одного контрольного правовідношення.

Отже, публічно-владне повноваження є юридично закріпленою, похідною від публічного інтересу можливістю й одночасно обов'язком уповноваженого суб'єкта в межах наданої законом дискреції ухвалювати обов'язкові до виконання рішення, забезпечені можливістю державного примусу.

З'ясування сутності публічно-владних повноважень потребує визначення особливостей їх реалізації судовою владою. У науковій літературі тривалий час існувало спрощене уявлення, відповідно до якого публічна влада пов'язувалася переважно з діяльністю органів виконавчої влади, тоді як суд розглядався лише як зовнішній арбітр. Такий підхід не враховує владної природи судової діяльності.

У монографії «Судова влада» за редакцією І. Є. Марочкина наголошується, що обов'язковість судових актів і забезпеченість їх примусовим виконанням свідчать про державно-владну природу судової влади [9, с. 12–13]. Водночас специфіка судової влади полягає в тому, що вона не здійснює примус безпосередньо, а реалізує свої повноваження у взаємодії з органами виконавчої влади в межах системи стримувань і противаг [9, с. 15]. Саме ця особливість пояснює необхідність існування інституту судового контролю, який забезпечує вплив суду на процес виконання власних рішень.

Публічно-владна природа судових повноважень впливає також із конституційного принципу поділу державної влади. Відповідно до статті 6 Конституції України судова влада є однією з трьох рівноправних гілок єдиної державної влади, а тому має всі ознаки публічної влади поряд із законодавчою та виконавчою [10].

Показово, що сучасна доктрина визнає судовий контроль самостійним напрямом діяльності судової влади. Як зазначають автори монографії «Судова влада», контрольна функція реалізується у різних видах судочинства й охоплює, зокрема, конституційний нормоконтроль, контроль за діяльністю суб'єктів владних повноважень в адміністративному судочинстві, а також судовий контроль у кримінальному провадженні [9, с. 17, 35]. Це свідчить, що судовий контроль є універсальною формою реалізації судової влади, а контроль за виконанням судових рішень – одним із її проявів.

Таким чином, аналіз доктрини конституційного та адміністративного права дає підстави стверджувати, що судова влада є самостійною формою здійснення публічної влади та відповідає всім її основним ознакам: реалізується в публічному інтересі, має імперативний характер, здійснюється з використанням суддівського розсуду та забезпечується державним примусом. Водночас виникає закономірне питання: чи припиняються публічно-владні повноваження суду після ухвалення рішення?

На нашу думку, відповідь має бути негативною. Сучасна конституційна модель не обмежує роль суду постановленням рішення. Це підтверджується системним тлумаченням статті 129-1 Конституції України, яка поєднує три взаємопов'язані положення: обов'язковість судового рішення, обов'язок держави забезпечити його виконання та здійснення судом контролю за виконанням судового рішення [10]. Отже, Конституція прямо закріплює, що повноваження суду продовжуються й після завершення розгляду справи.

Такий підхід підтримав і Конституційний Суд України у Рішенні від 1 березня 2023 року № 2-р(П)/2023, наголосивши, що контроль за виконанням судового рішення є самостійним

конституційним повноваженням суду, нерозривно пов'язаним із його основним призначенням – ефективним захистом прав і свобод людини. Адже право не може вважатися поновленим, якщо судові рішення залишається невиконаним [11].

З позицій теорії публічно-владних повноважень реалізація судом своїх функцій має безперервний характер і охоплює взаємопов'язані стадії: розгляд справи, ухвалення рішення та, за наявності визначених законом підстав, контроль за його виконанням. Після постановлення рішення суд не втрачає владних повноважень щодо відповідного правовідношення, а здійснює їх у новій процесуальній формі – шляхом контролю за реалізацією власного владного припису.

Отже, судовий контроль є не окремим від правосуддя явищем, а закономірним продовженням реалізації публічно-владних повноважень суду. Після ухвалення рішення вони не припиняються, а трансформуються із повноважень щодо вирішення спору в повноваження щодо забезпечення виконання судового рішення.

Водночас така трансформація повноважень суду має факультативний характер. Судовий контроль за виконанням рішення здійснюється лише за наявності передбачених процесуальним законом підстав, зокрема невиконання судового рішення та звернення заінтересованої особи. Це свідчить, що контрольне повноваження не виникає як нове правовідношення на стадії виконання, а є факультативною стадією реалізації вже існуючих публічно-владних повноважень суду. Юридичний факт невиконання рішення лише актуалізує контрольне повноваження, яке впливає із самого змісту судової влади.

У сучасній доктрині увагу привертає позиція окремих дослідників, які, досліджуючи судовий контроль за діяльністю публічної адміністрації, обґрунтовують, що судовий контроль не є самостійною формою реалізації судової влади, а становить її функцію, яка реалізується через правосуддя [12, с. 137]. Такий підхід обґрунтовано долає штучне протиставлення судового контролю та правосуддя, однак не розкриває конституційно-правову природу самого контрольного повноваження.

На нашу думку, судовий контроль за виконанням судових рішень слід розглядати як форму реалізації публічно-владних повноважень суду. Саме такий підхід пояснює його похідність від публічного інтересу, імперативний характер, здійснення із використанням суддівського розсуду та забезпеченість державним примусом, а також узгоджується з положеннями статті 129-1 Конституції України.

Такий висновок підтверджується й аналізом ознак судового контролю, наведених у монографії «Судова влада». До них віднесено здійснення контролю за зверненням заінтересованої особи, його несистематичний характер, обов'язковість судових приписів, можливість застосування заходів примусу, а також остаточність судового рішення, яке не потребує затвердження іншими органами [9, с. 35]. Усі ці ознаки відображають загальні властивості публічно-владних повноважень: імперативність, самостійність судової влади, дискреційний характер її діяльності та забезпеченість державним примусом.

Водночас судовий контроль, попри свою публічно-владну природу, не є різновидом адміністративного контролю в його класичному розумінні. Це зумовлює необхідність самостійного адміністративно-правового осмислення цього інституту без механічного перенесення підходів, сформованих щодо контролю в системі виконавчої влади.

По-перше, судовий контроль здійснює той самий суд, який ухвалив рішення, тоді як адміністративний контроль передбачає організаційну відокремленість контролюючого і контролюваного суб'єктів. По-друге, його метою є не оцінка доцільності чи ефективності діяльності боржника, а забезпечення виконання судового рішення. По-третє, судовий контроль здійснюється виключно у процесуальній формі з дотриманням гарантій судового розгляду.

Такий підхід узгоджується і з концепцією судової реформи в Україні. Як зазначає Р. О. Куйбіда, її метою є перетворення суду на дієвий механізм захисту прав, здатний забезпечити не лише ухвалення, а й реальне виконання судових рішень [13]. Тому наділення суду контрольними повноваженнями є закономірним елементом ефективного судового захисту.

Проведений аналіз дає підстави сформулювати авторське визначення правової природи досліджуваного явища.

Судовий контроль за виконанням судових рішень є формою реалізації публічно-владних повноважень суду, спрямованою на забезпечення реалізації принципу обов'язковості судового рішення та його фактичного виконання.

На відміну від поширеного в доктрині підходу, який визначає судовий контроль лише як форму реалізації судової влади, запропоноване визначення акцентує увагу на його

функціонально-владній природі. Такий підхід пояснює, чому дослідження судового контролю належить до предмета адміністративного права: суд реалізує владні, імперативні, забезпечені державним примусом повноваження, хоча й у специфічній процесуальній формі, притаманній судовій владі.

Із запропонованого визначення випливають три методологічні висновки. По-перше, адміністративно-правовий механізм судового контролю має досліджуватися з використанням категоріального апарату адміністративного права, адаптованого до особливостей судової влади. По-друге, процесуальні форми судового контролю слід оцінювати крізь призму їх здатності забезпечити реальне виконання судового рішення. По-третє, новели процесуального законодавства щодо судового контролю повинні оцінюватися за тим, наскільки вони посилюють ефективність реалізації публічно-владних повноважень суду щодо забезпечення обов'язковості судових рішень.

Висновок. Проведене дослідження дало змогу визначити правову природу судового контролю за виконанням судових рішень крізь призму категорії публічно-владних повноважень суду. Обґрунтовано, що судова влада є самостійною формою здійснення публічної влади, а її повноваження не припиняються з моменту ухвалення судового рішення, а за наявності визначених законом підстав трансформуються у контрольні повноваження, спрямовані на забезпечення його обов'язковості та реального виконання.

Доведено, що судовий контроль не є різновидом адміністративного контролю в його класичному розумінні, оскільки має власну суб'єктну, функціональну та процесуальну специфіку. Водночас за своєю сутністю він є реалізацією публічно-владних повноважень суду, що характеризуються похідністю від публічного інтересу, імперативністю, наявністю суддівського розсуду та забезпеченістю державним примусом.

Запропонований підхід дозволяє розглядати судовий контроль за виконанням судових рішень не лише як процесуальний інститут, а й як адміністративно-правовий механізм забезпечення обов'язковості судових рішень. Це створює належне теоретичне підґрунтя для подальшого дослідження його правового регулювання, оцінки ефективності процесуальних механізмів судового контролю та вдосконалення законодавства у сфері забезпечення виконання судових рішень.

Список використаних джерел:

1. Юридична енциклопедія : у 6 т. / редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. Київ : Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, 2003. Т. 5 : П–С. 736 с.
2. Куян І. До питання про публічність і суверенність державної влади. Право України. 2009. № 11. С. 52–57. URL: <https://nasplib.isofts.kiev.ua/server/api/core/bitstreams/d2ff20c8-7450-4336-9d29-7ba12ea9567b/content>.
3. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник : у 2 т. / редкол.: В. Б. Авер'янов (голова) та ін. Київ : Юридична думка, 2004. Т. 1 : Загальна частина. 584 с. URL: <https://kup.edu.ua/doc/administrativne-pravo-ukrajini.-akademichnij-kurs-pidrukh.-u-dvoh-tomah-tom-1.pdf>.
4. Виконавча влада і адміністративне право / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. Київ : Видавничий Дім «Ін-Юре», 2002. 668 с.
5. Адміністративне право : підручник / Ю. П. Битяк, В. М. Гарашук, В. В. Богущкий та ін. ; за заг. ред. Ю. П. Битяка, В. М. Гарашука, В. В. Зуй. 2-ге вид., перероб. та допов. Харків : Право, 2013. 656 с. URL: <https://library.nusta.edu.ua/depositary/%D0%9E%D1%86%D0%B8%D1%84%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D1%96%20%D0%B4%D0%BE%D0%BA%D1%83%D0%BC%D0%B5%D0%BD%D1%82%D0%B8%D0%90%D0%B4%D0%BC%D1%96%D0%BD%D1%96%D1%81%D1%82%D1%80%D0%B0%D1%82%D0%B8%D0%B2%D0%BD%D0%B5%20%D0%BF%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BE%20%D0%BF%D1%96%D0%B4%D1%80%D1%83%D1%87%D0%BD%D0%B8%D0%BA%202013.pdf>.
6. Стосовно здійснення адміністративними органами влади дискреційних повноважень : Рекомендація Комітету Міністрів Ради Європи від 11 березня 1980 р. № R(80)2. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/rada_yevropy_rekomendaciya_r_80_2_3.pdf.
7. Коломєєв Т. О. Адміністративний примус у публічному праві України: теорія, досвід та практика реалізації : монографія / за заг. ред. В. К. Шкарупи. Запоріжжя : Поліграф, 2004. 404 с.
8. Стефанюк В. С. Судовий адміністративний процес : монографія. Харків : Консум, 2003. 464 с. URL: https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/MONOGRAFIJ_2011/STEFANYK_2003.pdf.
9. Судова влада : монографія / І. Є. Марочкін, Л. М. Москвич, І. В. Назаров та ін. ; за заг. ред. І. Є. Марочкіна. Харків : Право, 2015. 792 с. URL: <https://dspace.nlu.edu.ua/handle/123456789/18719>.

10. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР / Верховна Рада України. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.

11. Рішення Другого сенату Конституційного Суду України у справі за конституційною скаргою Плєскача В'ячеслава Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів частини першої статті 294, частини шостої статті 383 Кодексу адміністративного судочинства України (щодо рівноправності сторін під час судового контролю за виконанням судового рішення) від 1 березня 2023 р. № 2-р(П)/2023. Справа № 3-27/2022(54/22). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-23>.

12. Михайлов О. О. Правова природа судового контролю за діяльністю публічної адміністрації: окремі теоретико-правові аспекти. Київський часопис права. 2021. № 3. С. 134–139. DOI: <https://doi.org/10.32782/klj/2021.3.21>. URL: <https://kyivchasprava.kneu.in.ua/index.php/kyivchasprava/article/view/50>.

13. Куйбіда Р. О. Реформування правосуддя в Україні: стан і перспективи : монографія. Київ : Атіка, 2004. 288 с. URL: https://irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/ua/elib.exe?C21COM=S&I21DBN=UKRLIB&P21DBN=UKRLIB&S21CNR=20&S21FMT=online_book&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=FF=&S21STR=ukr0003931.

Дата першого надходження статті до видання: 10.10.2025

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 13.11.2025

Дата публікації (оприлюднення) статті: 24.11.2025